

2 Σεπτεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΖΗΠΙΕΡΑ,

Εφεσιβλήτου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7955).

Έφεση — Αξιολόγηση μαρτυρίας — Είναι επιθυμητό η μαρτυρία να συσχετίζεται, να αντιπαραβάλλεται και να διερευνάται με την αντικειμενική υπόσταση των εκατέρωθεν θέσεων — Στο βαθμό και έκταση που η κρίση του Δικαστηρίου για τα αληθή γεγονότα συναρτάται με την αντικειμενική όψη των πραγμάτων, το Εφετείο είναι στην ίδια θέση όπως και το πρωτόδικο Δικαστήριο να προβεί στις εκτιμήσεις του. 5

Έφεση — Αξιολόγηση αξιοπιστίας μάρτυρα — Δεν μπορεί να εξαρτηθεί από το επάγγελμα που ασκεί ο μάρτυρας.

Οι διάδικοι ήταν δικηγόροι. Ο εφεσιβλήτος εκπροσωπούσε τον αιτητή Στυλιανού σε αίτηση πτώχευσης που είχε εγείρει εναντίον του χρεώστη Δημοσθένους ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, για παράλειψη εξόφλησης εξ' αποφάσεως χρέους ύψους ΛΚ1.100. Η αίτηση είχε ορισθεί για εκδίκαση στις 15.6.85. Το Δικαστήριο είχε απορρίψει αίτημα του Καθ'ου η αίτηση για αναβολή και ήταν έτοιμο να προχωρήσει στην ακρόαση της αίτησης. Κατόπιν αυτού ο Καθ'ου η αίτηση, ο οποίος ήταν πωλητής μεταχειρισμένων αυτοκινήτων, αναζήτησε στην περιοχή του Δικαστηρίου κάποιο πρόσωπο για να του καλύψει το χρέος του. Βρέθηκε ο εφεσείων ο οποίος εξέδωσε μεταχρονολογημένη επιταγή για το πιο πάνω ποσό στον όνομα του εφεσιβλήτου, ο οποίος απέσυρε την αίτηση πτωχεύσεως με επιφύλαξη δικαιωμάτων. Η επιταγή, που είχε ημερομηνία 18.6.85, δεν πληρώθηκε όταν κατατέθηκε στην τράπεζα. 10 15 20

Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου προβλήθηκαν δύο εκδοχές: Ο εφεσιβλήτος ισχυρίστηκε ότι η επιταγή είχε εκδοθεί από τον εφεσείοντα άνευ όρων. Ο εφεσείοντας ισχυρίστηκε ότι είχε εκδόσει την επιταγή ενόψει του γεγονότος ότι βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με τον Δημοσθένους για να αγοράσει αυτοκίνητο από αυτόν για την σύζυγο του και ότι, σε περίπτωση που θα τελεφερούσαν οι διαπραγματεύσεις, θα αφαιρούσε το ποσό της επι- 25 30

5 ταγής από την αξία του αυτοκινήτου. Γι' αυτό εξέδωσε την επιταγή μεταχρονολογημένη για να διαπιστωθεί κατά πόσο οι διαπραγματεύσεις θα πετύχαιναν. Σε περίπτωση αποτυχίας των διαπραγματεύσεων η επιταγή θα επιστρέφεται. Επιπλέον ο εφεσείων ισχυρίστηκε ότι η μη τήρηση της επιταγής δεν οφειλόταν σε έλλειψη χρημάτων αλλά στο ότι ο ίδιος είχε δώσει εντολή στην τράπεζα να μην πληρώσει την επιταγή, διότι στο μεταξύ οι διαπραγματεύσεις για την αγορά του αυτοκινήτου είχαν ναυαγήσει.

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε την εκδοχή του εφεσίβλητου προβάλλοντας τρεις κυρίως λόγους, i) ότι ο εφεσίβλητος ήταν δικηγόρος με 15 χρόνια άσκηση επαγγέλματος, ii) ότι ο πελάτης του εφεσίβλητου ήταν σε πολύ πλεονεκτική θέση έναντι του Δημοσθένους ενόψει του ότι το Δικαστήριο είχε απορρίψει αίτημα για αναβολή και επρόκειτο να προχωρήσει στην εκδίκαση της αίτησης, και iii) ότι η εκδοχή του εφεσείοντα παρουσίαζε τον εφεσίβλητο να προχωρεί χωρίς πολλή σκέψη στο να θυσιάσει το πλεονέκτημα που είχε χωρίς ουσιαστικό αντάλλαγμα. Κατ' έφεση ο εφεσείων προσέβαλε την συλλογιστική αυτή του Δικαστηρίου. Ο εφεσίβλητος ισχυρίστηκε ότι το Εφετείο σπάνια επεμβαίνει στα ευρήματα αξιολογίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Αποφασίσθηκε ότι:

25 (α) Το επάγγελμα που ασκεί οποιοσδήποτε μάρτυρας δεν επαυξάνει την αξιοπιστία του. Τυχόν αξιολόγηση της αξιοπιστίας μάρτυρα ανάλογα με το επάγγελμα του προσκρούει στην αρχή της ισότητας ενώπιον της δικαιοσύνης, που κατοχυρώνεται από το άρθρο 28.1 του Συντάγματος.

30 (β) Είναι επιθυμητό η μαρτυρία να συσχετίζεται, να αντιπαραβάλλεται και να διερευνάται με την αντικειμενική υπόσταση των εκατέρωθεν θέσεων. Στο βαθμό και έκταση που η κρίση του Δικαστηρίου για τα αληθή γεγονότα συναρτάται με την αντικειμενική όψη των πραγμάτων, το Εφετείο είναι στην ίδια θέση όπως και το πρωτόδικο Δικαστήριο, να προβεί στις εκτιμήσεις του.

35 (γ) Αντίθετα με την θέση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ο πελάτης του εφεσίβλητου είχε πολλά να κερδίσει από την διευθέτηση που είχε γίνει, ενόψει του ότι η κήρυξη κάποιου σε πτώχευση δεν διασφαλίζει αυτόματα την αποπληρωμή του χρέους του. Επιπλέον, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε εκτιμήσει καθόλου το γεγονός ότι η αίτηση πτωχεύσεως είχε αποσυρθεί με επιφύλαξη δικαιωμάτων. Για τους πιο πάνω λόγους η συλλογιστική του Δικαστηρίου ήταν λανθασμένη και δεν δικαιολογούσε τα συμπεράσματα στα οποία είχε φθάσει.

Η έφεση επιτράπηκε με έξοδα. Διατάχθηκε επανεκδίκαση. Τα έξοδα της πρώτης δίκης να ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της νέας δίκης.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Paradopoulos v. Stavrou (1982) 1 C.L.R. 321.

Έφεση.

Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Παναγή (Δ/νς), 5 Πρ.σ. Ε.Δ.) που δόθηκε στις 19 Ιουλίου, 1989 (Αρ. Αγωγής 6765/85) με την οποία επεδίκασε ποσό £1.100, νόμιμο τόκο και έξοδα, υπέρ του ενάγοντος και εναντίον του εναγομένου, για οφειλόμενο χρέος.

Π. Παύλου, για τον εφεσείοντα.

10

Φ. Πελίδης, για εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Εφετείου θα δώσει ο δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ. : Ο εφεσείων και ο εφεσίβλητος είναι δικηγόροι. Αναμείχθηκαν στην υπόθεση αυτή και συνήψαν συμβατικές σχέσεις κάτω από τις εξής συνθήκες: 15

Ο εφεσίβλητος εκπροσωπούσε τον αιτητή Στυλιανού σε αίτηση πτώχευσης που ήγειρε εναντίον του χρεώστη του Δημοσθένους. Έρεισμα για την αίτηση πτώχευσης 20 αποτέλεσε η παράλειψη του Δημοσθένους να εξοφλήσει εξ αποφάσεως χρέος προς το Στυλιανού, ύψους £1.100,00 (Αγωγή Αρ. 4339/83 Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού). Η αίτηση ορίστηκε προς εκδίκαση στις 15/6/85. Κατά την 25 ορισθείσα ημερομηνία το Δικαστήριο εκδήλωσε απροθυμία να αναβάλει την ακρόαση της αίτησης που ήταν η επιδίωξη του Δημοσθένους για να του παρασχεθεί χρόνος ν' αποπληρώσει το χρέος του. Η απόρριψη του αιτήματος για αναβολή, δημιούργησε πειστική ανάγκη για την άμεση ανεύρεση του ποσού, γεγονός που οδήγησε το Δημοσθένους να αποταθεί στον εφεσείοντα, που συνάντησε στο 30

- χώρο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, για αποπληρωμή του εξ αποφάσεως χρέους και, κατ' επέκταση, την εξαφάνιση του βάρους της αίτησης πτώχευσης. Το πλέγμα αυτό των γεγονότων είναι, ουσιαστικά, παραδεκτό. Οι αμφισβητήσεις αφορούν τα διαδραματισθέντα για την εξόφληση του χρέους, τους όρους - αν τέθηκαν οποιοδήποτε - και ό,τι επηκολούθησε. Αδιαμφισβήτητο είναι ότι ως αποτέλεσμα της παρέμβασης του εφεσείοντα, και της έκδοσης μεταχρονολογημένης επιταγής για το ισάξιο του εξ
- 5 αποφάσεως χρέους προς όφελος του εφεσιβλήτου, η αίτηση πτώχευσης αποσύρθηκε με επιφύλαξη των δικαιωμάτων του αιτητή (Στυλιανού). Η επιφύλαξη αφορούσε, όπως είναι πρόδηλο, τη διασφάλιση δικαιώματος του αιτητή να υποβάλει σε μελλοντικό στάδιο νέα αίτηση πτώ
- 10 χευσης, αν κρινόταν αναγκαίο, χωρίς να παρεμβάλλεται οποιοδήποτε κώλυμα από την απόρριψη της τότε υφιστάμενης αίτησης.

- Η παρέμβαση του εφεσείοντα υπήρξε η εξής: Εξέδωσε στις 15/6/85 επιταγή για ποσό £1.100 υπέρ του εφεσιβλήτου, του δικηγόρου του Στυλιανού, για το ισάξιο του εξ
- 20 αποφάσεως χρέους. Η επιταγή ήταν μεταχρονολογημένη και έφερε ημερομηνία έκδοσης 18/6/85.

- Η διαμάχη των μερών επικεντρώθηκε στις συνθήκες και τους όρους κάτω από τους οποίους εκδόθηκε η επιταγή. Ο εφεσιβλήτος ισχυρίστηκε, και η θέση του έγινε δεκτή,
- 25 ότι η επιταγή εκδόθηκε άνευ όρων. Αντίθετα, ο εφεσείων υποστήριξε ότι η επιταγή εκδόθηκε υπό τον όρο ότι θα ίσχυε μόνο εάν κατέληγαν σε αίσιο αποτέλεσμα οι διαπραγματεύσεις μεταξύ του εφεσείοντα και Δημοσθένους,
- 30 πωλητή αυτοκινήτων, για την αγορά από τον πρώτο αυτοκινήτου για χρήση από τη σύζυγό του. Για το λόγο αυτό, η επιταγή μεταχρονολογήθηκε ώστε να παρασχεθεί ο απαιτούμενος χρόνος για την ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων, και εκδόθηκε υπέρ του εφεσιβλήτου και όχι του πελάτη του, λόγω της εμπιστοσύνης που ο εφεσείων έτρεφε
- 35 προς αυτόν. Όταν παρουσιάστηκε η επιταγή, δεν εξαργυρώθηκε, με το δικαιολογητικό "Refer to drawer" (Αναφερθείτε στον εκδότη). Ο εφεσείων κατέθεσε ότι έδωσε οδη-

γίες για τη μη εξαργύρωση της επιταγής ενόψει του ναυαγίου των διαπραγματεύσεων για την αγορά αυτοκινήτου από το Δημοσθένους. Ο λογαριασμός του, ισχυρότερη, ήταν πιστωτικός και η μη πληρωμή της επιταγής δεν οφειλόταν στην έλλειψη χρημάτων. Τη θέση αυτή επιβεβαίωσε 5 και τραπεζικός υπάλληλος, η μαρτυρία του οποίου έγινε μεν αποδεκτή κατά τη δίκη, αλλά αποκλείστηκε κατά το πέρας της διαδικασίας επειδή βασίστηκε σε στοιχεία που ετοίμασαν συνάδελφοί του και, συνεπώς, προσέκρουε στον κανόνα αποκλεισμού εξ ακοής μαρτυρίας. 10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, μετά από θεώρηση της αντικειμενικής υπόστασης των εκατέρωθεν θέσεων και αποτίμησης των εντυπώσεων που οι διάδικοι και οι μάρτυρές τους άφησαν στο Δικαστήριο κατά την κατάθεση της μαρτυρίας τους, έκρινε τον εφεσίβλητο αξιόπιστο και 15 αποδέχθηκε τη μαρτυρία του. Αντίθετα, η μαρτυρία του εφεσεύοντα, και εκείνη της μάρτυρος Μαρούλας Δημητρίου που έτεινε να ενισχύσει την εκδοχή του, απορρίφθηκαν ως αναξιόπιστες.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι η απουσία προσφοράς 20 ανταλλάγματος εκ μέρους του εφεσιβλήτου δεν αποστερούσε την επιταγή νομικής ισχύος, εφόσον,

(α) η συναλλαγματική νομιμοποιείται από οποιοδήποτε 25 αντάλλαγμα που καθιστά τη σύμβαση έγκυρη [Άρθρο 27(1) του περί Συναλλαγματικών Νόμου - Κεφ. 262], και

(β) βάσει του Άρθρου 2(2)(δ) του περί Συμβάσεων Νόμου - Κεφ. 149, δεν είναι απαραίτητο στην Κύπρο το αντάλλαγμα να προέρχεται από το δέκτη της υπόσχεσης (promisee). Ο εφεσεύων δεν αμφισβητεί την ορθότητα των 30 νομικών διαπιστώσεων του Δικαστηρίου ως προς την εγκυρότητα της επιταγής. Η έφεση στρέφεται εναντίον της αξιολόγησης της μαρτυρίας, η οποία προσβάλλεται ως ατελής σε ορισμένα σημεία και ετεροβαρής σε άλλα, και των ευρημάτων του Δικαστηρίου αναφορικά με τις συνθήκες 35 κάτω από τις οποίες εκδόθηκε η επιταγή. Ο εφεσίβλητος απάντησε ότι η απόφαση είναι πλήρως τεκμηριωμένη

τονίζοντας ότι στο βαθμό και έκταση που τα ευρήματα του Δικαστηρίου βασίζονται στην αξιοπιστία των μαρτύρων, το πεδίο για επέμβαση από το Εφετείο είναι πολύ περιορισμένο.

- 5 Στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου επικρίνεται ο εφεσείων επειδή η εκδοχή την οποία πρόβαλε στην υπεράσπισή του δε συνάδει επακριβώς με τη μαρτυρία του. Ο εφεσείων υπέδειξε ότι παρόλο που απασχόλησε το Δικαστήριο η συνάφεια της μαρτυρίας των διαδίκων με
- 10 την εκδοχή που προβάλλεται στη δικογραφία, η αντιπαράθεση εκδοχής και μαρτυρίας ως μέσο ελέγχου της αξιοπιστίας των διαδίκων περιορίστηκε μόνο στον εφεσείοντα. Εάν επεκτεινόταν η έρευνα και στον εφεσίβλητο, θα διαφαινόταν, όπως εισηγήθηκε ο εφεσείων, ότι ο εφεσίβλητος
- 15 παρέλειψε να αποκαλύψει στην ειδικά οπισθογραφημένη απαίτησή του ότι η επιταγή ήταν μεταχρονολογημένη. Στην έκθεση απαιτήσεως αναγράφεται ότι η επιταγή εκδόθηκε "κατά ή περί τη 18/6/85", και παρασιωπάται το γεγονός ότι ήταν μεταχρονολογημένη, και ούτε δίνεται οποια-
- 20 δήποτε εξήγηση για τους λόγους της μεταχρονολόγησης. Επανελημμένα ειπώθηκε ότι στο πλαίσιο του δικαστικού μας συστήματος το πρωτόδικο Δικαστήριο αποτελεί το φυσιολογικό πεδίο για την κρίση της αξιοπιστίας των μαρτύρων [βλ. *Paradopoulos v. Stavrou* (1982) 1 C.L.R. 321]. Δε θα επεκταθούμε σε λεπτομερή ανάλυση των
- 25 αρχών που διέπουν την αναθεώρηση ευρημάτων αξιοπιστίας των μαρτύρων· περιοριζόμαστε μόνο να επαναλάβουμε ότι το Εφετείο δεν είναι στην ίδια θέση, ούτε έχει την ίδια ευκαιρία όπως το πρωτόδικο δικαστήριο, να κρίνει την αξιοπιστία των μαρτύρων με βάση τις εντυπώσεις που άφησαν στο εδώλιο το μάρτυρα. Επέμβαση με τα ευρήματα αξιοπιστίας δικαιολογείται κατά κύριο λόγο όταν αυτά είναι εξ αντικειμένου αντινομικά ή προσκρούουν στην κοινή λογική.
- 30
- 35 Η αξιολόγηση της μαρτυρίας δεν περιορίζεται μόνο στην ατομική κρίση της αξιοπιστίας του καθενός μάρτυρα ξεχωριστά. Είναι επιθυμητό η μαρτυρία να συσχετίζεται, να αντιπαραβάλλεται και να διερευνάται με την αντικειμε-

νική υπόσταση των εκατέρωθεν θέσεων, προσέγγιση η οποία επαυξάνει το κύρος των ευρημάτων του δικαστηρίου και ενισχύει την πίστη του κοινού στη δικαστική αποστολή. Ορθά η πρωτόδικος δικαστής δεν περιόρισε την αξιολόγησή της στην αριθμητική αποτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων, αλλά επεκτάθηκε και σε προβληματισμό για την αντικειμενική υφή των εκατέρωθεν θέσεων. Στην πραγματικότητα, τα ευρήματα αξιοπιστίας είναι αλληλένδετα με τη συνολική εκτίμηση της μαρτυρίας και των προεκτάσεών της. Σε όποιο βαθμό και έκταση η κρίση του δικαστηρίου για τα αληθή γεγονότα συναρτάται με την αντικειμενική όψη των πραγμάτων, το Εφετείο είναι στην ίδια θέση, όπως και το πρωτόδικο Δικαστήριο, να προβεί στις εκτιμήσεις του.

Μεταξύ των λόγων για τους οποίους απορρίφθηκε η εκδοχή του εφεσείοντα, απαριθμούνται και οι εξής τρεις :-

"(1) The Plaintiff is an advocate of 15 years practice with all the experience that such practice entails.

(2) His client, the Petitioner in the bankruptcy proceedings, was in a most advantageous position vis-a-vis the Respondent in those proceedings for the Court had refused an application for the adjournment of the proceedings and was to proceed with the hearing of the Petition.

(3) The Defendant's version of the facts portrays the Plaintiff as proceeding very light-heartedly to self-sacrifice his advantage for nothing, as indeed the arrangement suggested by the evidence of the Defendant and in consideration of which he withdrew the Bankruptcy Petition, amounts to nothing."

Κανένας από τους τρεις λόγους, οι οποίοι παρατίθενται, δεν οδηγεί εξ αντικειμένου στα συμπεράσματα στα οποία είχε αχθεί το πρωτόδικο Δικαστήριο :-

(α) Το επάγγελμα το οποίο ασκεί οποιοσδήποτε διάδικος δεν επαυξάνει την αξιοπιστία του. Αξιολόγηση της

αξιοπιστίας των μαρτύρων ανάλογα με το επάγγελμά τους, προσκρούει στην αρχή της ισότητας ενώπιον της δικαιοσύνης, που κατοχυρώνεται από το Άρθρο 28.1 του Συντάγματος και έρχεται σε αντίθεση με τις υποχρεώσεις όπου επιβάλλει στη Δικαιοσύνη το Άρθρο 35 του Συντάγματος για την αποτελεσματική διασφάλιση, κατά την άσκηση των εξουσιών της, των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου.

(β) Αντίθετα με τις διαπιστώσεις που γίνονται από το Δικαστήριο, ο αιτητής είχε πολλά να ωφεληθεί από την προταθείσα αποπληρωμή του χρέους έστω και υπό όρους, δεδομένου ότι μετά την κήρυξη προσώπου σε πτώχευση είναι άγνωστο ποιο ποσοστό του χρέους θα καταστεί δυνατό να εισπράξει ο πιστωτής.

Το μεγαλύτερο όμως κενό στην απόφαση είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέλειψε να αποδόσει οποιαδήποτε σημασία, στο πλαίσιο της αντικειμενικής θεώρησης των εκατέρωθεν θέσεων, στο γεγονός ότι η αίτηση πτώχευσης αποσύρθηκε με επιφύλαξη δικαιωμάτων. Αποδοχή της θέσης του εφεσιβλήτου για την άνευ όρων αποπληρωμή του χρέους, θα είχε ως νομική συνέπεια την εξόφληση του οφειλόμενου ποσού και την ολοκληρωτική αποδέσμευση του Δημοσθένους από το χρέος προς το Στυλιανού. Η επιφύλαξη του δικαιώματος επαναφοράς της αίτησης για πτώχευση, υποδηλώνει εξ αντικειμένου ότι η μεταξύ των μερών ρύθμιση δεν έθεσε οριστικό τέλος στη μεταξύ τους διαφορά, και ότι μπορούσε να προκύψει εκ νέου θέμα επαναφοράς της αίτησης. Είμεθα εξαιρετικά προσεκτικοί στην προσέγγιση αυτού του θέματος, και οι παρατηρήσεις μας περιορίζονται στην επισήμανση του κενού στην απόφαση. Δε θέλουμε να προδικάσουμε την κρίση του Δικαστηρίου κατά την επανεκδίκαση που προτιθέμεθα να διατάξουμε. Είναι ενδεχόμενο οι διάδικοι, καθώς και ο Στυλιανού και ο Δημοσθένους, απλώς να παραγνωρίσουν τις νομικές επιπτώσεις της γενόμενης διευκρίτισης. Εφόσον το θέμα εξεταστεί μέσα στο σωστό πλαίσιο, το Δικαστήριο μπορεί να καταλήξει ότι η επιφύλαξη συνιστούσε αχρεία στο πλεονασμό. Ό,τι διαπιστώνουμε είναι ότι το σημαντι-

κό γεγονός της απόσυρσης της αίτησης πτώχευσης με επιφύλαξη δικαιώματος επαναφοράς της αίτησης που εξ αντικειμένου τείνει να υποστηρίξει την εκδοχή του εφεσείοντα, παραγνωρίστηκε αφήνοντας κενό στην αξιολόγηση της μαρτυρίας που δε μπορεί να πληρωθεί με την άσκηση των εξουσιών μας. Η διαπίστωση αυτή, σε συνδυασμό με την εσφαλμένη αποτίμηση πτυχών της μαρτυρίας στην οποία έχουμε αναφερθεί, καθιστά τα ευρήματα του Δικαστηρίου, ως προς τα ουσιώδη γεγονότα, ακροσφαλή, και την απόφαση του Δικαστηρίου υποκείμενη σε παραμέρι- 10 σμό και ακύρωση.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.

Η πρωτόδικη απόφαση, περιλαμβανομένης της διαταγής για τα έξοδα, παραμερίζεται.

Διατάσσεται επανεκδίκαση της αγωγής από άλλο 15 μέλος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού.

Τα έξοδα της πρώτης δίκης θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της δεύτερης δίκης.

*Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.
Διαταγή για επανεκδίκαση.*